De ce a spus Dumnezeu „Adu-ți aminte“

JOE CREWS

Colecția de predici nr. 12

Editura Alege Viața

Telefon:

021-220.42.72
0744-36.97.97

AMAZING FACTS

Copyright © 1980 by
Joe Crews

„Originally published by:
Amazing Facts, Incorporated"
PO Box 1058
Roseville, CA 95678-8058

Coperta de Helcio DesLandes
Traducere: Valentina Dragomir

Publicată în românește, în anul 2003,
de Editura „Alege Viața"

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-8357-07-1

DE CE A SPUS DUMNEZEU „ADU-ȚI AMINTE!"

Multe sondaje și chestionare au confirmat că forma cea mai populară a scepticismului modern este negarea istoriei creațiunii. Șaptezeci și două de procente din pastorii intervievați au exprimat o anumită măsură de neîncredere cu privire la faptul că Dumnezeu a vorbit doar și a adus lumea la existență, potrivit cu raportul biblic. Neîncrederea în acest principiu fundamental a dus la respingerea altor doctrine de bază ale creștinismului, cum ar fi nașterea din fecioară și ispășirea.

Este interesant de observat că, aparent, Dumnezeu a anticipat multă controversă cu privire la raportul Genesei despre creațiunea

„fiat" („să fie" - n.t.). Afirmația Sa că a făcut toată masa uimitoare de materie doar prin faptul că i-a poruncit să existe, cu siguranță că i-ar face pe unii să se îndoiască de un asemenea raport. Chiar cei care au citit și au crezut acest lucru ar uita în curând acest fapt miraculos, datorită influenței aducătoare de confuzie a unui milion de dumnezei falși care s-ar ridica.

Așa că Dumnezeu trebuia să facă ceva neobișnuit pentru a conserva cunoștința actului plin de putere al creațiunii. Puterea de a aduce la existență cerul și pământul prin cuvântul vorbit de El, L-ar deosebi de toți dumnezeii falși și de pretențiile lor înșelătoare. Ce ar putea face ca să îndrepte mereu atenția omenirii înapoi la săptămâna creațiunii când El a stabilit pentru totdeauna autoritatea Sa divină?

Creațiunea - semnul suveranității lui Dumnezeu

Dumnezeu a hotărât să comemoreze acea convingătoare manifestare de putere creatoare prin punerea deoparte a zilei a șaptea din săptămâna creațiunii ca o zi sfântă de odihnă și de aducere aminte. Aceasta ar constitui o

protecție nemaipomenită a suveranității lui Dumnezeu, un semn al dreptului Său de a domni ca singurul Dumnezeu adevărat. În același timp, ea ar sta ca o demascare devastatoare a oricărui dumnezeu care nu a creat cerurile și pământul.

Scrierile profeților Vechiului Testament sunt îmbibate cu aduceri aminte ale puterii deosebite a lui Dumnezeu de a crea. David a scris: „Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Dumnezeu a făcut cerurile." Psalmul 96:5. Ieremia a exprimat acest gând astfel: „Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu.... Dumnezeii care n-au făcut nici cerurile nici pământul vor pieri.... El a făcut pământul prin puterea Lui. Ieremia 10:10-12.

A fost Dumnezeu extrem de interesat de menținerea adevărului viu despre creațiune înaintea ochilor lumii? Da. Atât de mult, încât a scris în inima marii Sale Legi morale obligația fiecărui suflet de a păzi Sabatul sfânt și de a recunoaște astfel autoritatea Sa divină. În mijlocul acelor principii veșnice care formează temelia guvernării Sale și reflectă caracterul Lui perfect, Dumnezeu a scris aceste cuvinte: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o

sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci tot lucrul tău. Dar ziua a şaptea este închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea.... Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele.... De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o." Exodul 20:8-12.

Ce acţiune de scoatere în evidenţă a lucrării creaţiunii! O dată pe săptămână, în timp ce pământul se roteşte în jurul axei sale, Sabatul aducător aminte călătoreşte în jurul pământului ajungând la fiecare bărbat, femeie şi copil cu mesajul creaţiunii instantanee. De ce a spus Dumnezeu: „Adu-ţi aminte"? Deoarece a uita Sabatul înseamnă a uita şi Creatorul.

Convertirea - Puterea creatoare la lucru

Paralel cu raportul creaţiunii fizice, găsim raportul puterii lui Dumnezeu de a recrea inima omenească. Este evident că cele două procese îşi au originea în acelaşi izvor omnipotent. Pentru a efectua convertirea sau crearea din nou, se cere tot atâta putere ca şi pentru a aduce ceva la existenţă prin actul creaţiunii. Apostolul a spus: „Să vă îmbrăcaţi în omul cel nou, ***făcut (creat*** **- KJV) după chipul lui Dumnezeu de o neprihănire şi sfinţenie pe care o dă adevărul." Efeseni 4:24. De vreme ce naşterea din nou este cel mai de bază semn de identificare al credinciosului îndreptăţit, nu-i de mirare că Biblia ne aminteşte mereu de puterea creatoare care Îl deosebeşte pe adevăratul Dumnezeu de toţi ceilalţi dumnezei falşi.**

Arătând dincolo de creaţiunea fizică, Dumnezeu a spus aceste cuvinte: „Le-am dat şi Sabatele Mele să fie ca un semn între Mine şi ei pentru ca să ştie că Eu sunt Domnul care-i sfinţesc." Ezechiel 20:12.

Observaţi, vă rog, că un Sabat sfinţit avea să fie semnul unui popor sfinţit. Cuvântul „a sfinţi", care înseamnă a pune deoparte pentru un scop sfânt (o zi care vorbea despre puterea creatoare a lui Dumnezeu), servea, de asemenea, ca un aducător aminte al faptului că Dumnezeu putea pune oameni deoparte pentru un scop sfânt prin regenerare sau creare din nou.

În lumina acestor adevăruri, este uşor de înţeles de ce diavolul a dus o luptă continuă şi disperată împotriva Sabatului zilei a şaptea. Timp de şase milenii el a lucrat prin mândria

tradiţiei, prin informaţii greşite şi bigotism religios ca să distrugă sfinţenia semnului special al autorităţii lui Dumnezeu - Sabatul.

Ca un semn al dreptului lui Dumnezeu de a conduce, Sabatul a contestat lauda lui Satana de a-I lua locul. Adversarul a spus: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu.... Voi fi ca Cel Prea Înalt." Ezechiel 14:13, 14. Satana a vrut într-adevăr să primească închinare. Pentru a aduce acest lucru la îndeplinire, trebuia să anuleze afirmaţia lui Dumnezeu de a fi conducător de drept. Autoritatea lui Dumnezeu se baza pe afirmaţia Sa de a fi Creator, iar Sabatul era semnul acelei autorităţi. Prin distrugerea Sabatului, Satana ar pregăti calea pentru aşezarea unui guvernământ fals, bazat pe pretenţii de autoritate simbolizate printr-o zi de închinare falsă.

Bătălia asupra autorităţii

Este fascinant să priveşti înapoi, peste veacuri, şi să vezi lucrarea marii lupte dintre Hristos şi Satana. Controversa s-a concentrat întotdeauna asupra problemei autorităţii.

Strategia celui rău a fost un atac pe două fronturi asupra afirmaţiei lui Dumnezeu de a

fi Creator. Primul, prin teoria evoluţiei cu doctrina sa umanistă a selecţiei naturale. Al doilea, printr-un efort de secole de a distruge păzirea Sabatului zilei a şaptea, semnul puterii creatoare.

Putem spune în trecere că fiecare din aceste încercări diavoleşti de a discredita autoritatea lui Dumnezeu au avut un succes amar, depăşind orice aşteptare. Milioane de oameni au devenit sceptici religioşi şi agnostici, ca rezultat al teoriei lui Darwin despre evoluţia organică. Prin tăgăduirea căderii omului, care ar necesita un Mântuitor din păcat, evoluţia loveşte planul de mântuire precum şi actul creaţiunii.

Într-un mod asemănător, atacurile lui Satana asupra Sabatului au condus mulţimi de oameni la neascultare de singura poruncă din Decalog pe care Dumnezeu a făcut-o testul specific al ascultării de toată Legea.

Un plan plin de succes, care să submineze loialitatea oamenilor care erau devotaţi adevăratului Dumnezeu, cerea o capodoperă de strategie satanică. Aceasta ar lua timp şi ar implica secole de amăgitoare întunecare a minţii. Nu ar fi o întoarcere dramatică de la servirea lui Dumnezeu la slujirea lui Satana.

Secretul ar fi câştigarea ascultării prin subterfugiu religios. Satana a înțeles principiul din Romani 6:16 cu mult timp înainte ca Pavel să fi scris acele cuvinte. „Nu ştiți că dacă va dați robi cuiva ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați?"

Ascultarea este cea mai înaltă formă de loialitate şi închinare. Dacă Satana ar putea crea o problemă care i-ar face pe oameni să nu asculte de Dumnezeu, ar avea o şansă sigură de a le câştiga ascultarea de partea cauzei lui. Testul decisiv ar fi cu privire la Legea lui Dumnezeu. Ea constituia temelia guvernării Sale. Cum putea Satana să distrugă încrederea oamenilor în Lege şi să-i facă să asculte de el? Care poruncă să o atace? Evident, cea care arăta către puterea creatoare a lui Dumnezeu şi la dreptul Său de a conduce. Ca semn de identificare al adevăratului Dumnezeu, Sabatul fusese întotdeauna un subiect al urii satanice. Dumnezeu a ales Sabatul, în Vechiul Testament, ca un test al loialității față de Legea Lui. El a spus în Exodul 16:4 „. . . ca să-l pun la încercare şi să văd dacă va umbla sau nu după Legea Mea."

Punctul de test al Legii

De vreme ce Dumnezeu a făcut din Sabat punctul de test al tuturor celor Zece Porunci, Satana s-a hotărât să facă din el problema uriaşă a secolelor. Prin distrugerea Sabatului, Satana ar fi pregătit să-şi lanseze superplanul de a pretinde ascultare de o zi de închinare falsă. Manipulând slăbiciunea unei creştinătăți compromise care, cu încetul, a consimțit la influențele păgâne, Satana şi-a instalat capodopera - o combinație de biserică şi stat mondială - care să impună cu cruzime sistemul lui fals de închinare.

Timp de peste o mie de ani, începând cu aşa-zisa convertire a împăratului păgân Constantin, s-a desfăşurat istoria întunecată a apostaziei. Una din primele fapte ale împăratului pretins creştin a fost o lege împotriva păzirii Sabatului şi alte legi cerând odihnirea în prima zi a săptămânii, o sărbătoare solară păgână, dedicată închinării la soare.

Nu ne vom ocupa acum de istoria bine documentată a conciliilor bisericii papale care au impus păzirea duminicii păgâne sub pedeapsa cu moartea. Datele sunt bine cunoscute de cei care sunt binevoitori să

cerceteze cu o minte deschisă rapoartele. În timpul secolelor al patrulea şi al cincilea, prima zi a săptămânii a înlocuit, prin decret papal, Sabatul adevărat al Bibliei.

Din nefericire, prejudecata şi informarea greşită i-au făcut pe mii de creştini să-şi închidă ochii la copleşitoarele dovezi istorice ale acestei substituiri. Rădăcinile prejudecăţii lor nu sunt greu de identificat. Satana lucrase prea mult la acest sistem de opoziţie ca să lase să fie respins cu uşurinţă. De-a lungul secolelor, el îşi perfecţionase o serie de argumente false subtile ca să susţină ascultarea de această zi de închinare falsă. El încă mai urăşte Sabatul care îndreaptă atenţia către adevăratul Dumnezeu.

Numai după ce arătăm aceste atacuri asupra Sabatului zilei a şaptea vom putea înţelege de ce milioane de oameni continuă să păzească prima zi a săptămânii pentru care nu există nici un suport biblic. Toată lumea este de acord cu însemnătatea Legii scrise de mâna lui Dumnezeu: „Ziua a şaptea este ziua de odihnă a Domnului... să nu faci nici o lucrare în ea." Totuşi atât de mulţi nu ascultă de ea. Nimeni nu poate contrazice dovezile copleşitoare despre originea păgână a

duminicii, totuşi mulţimi de oameni o păzesc în locul poruncii clare a Sabatului celor Zece Porunci. De ce? Repet, motivul este înrădăcinat în argumentele viclene ale lui Satana, care au creat un climat de prejudecată împotriva Sabatului sfânt al Domnului. Vom examina acum unele din erorile majore ale acelor argumente.

Sabatul a fost făcut doar pentru evrei

Această minciună a câştigat atâta putere, încât mulţini de creştini se referă la ziua a şaptea ca fiind „Sabatul evreiesc." Această expresie nu o găsim nicăieri în Biblie. Este numit „Sabatul Domnului", dar nicidecum „Sabatul evreilor." Exodul 20:10. Luca era un scriitor dintre neamuri al Noului Testament şi face referire adeseori la lucruri care erau doar evreieşti. El a vorbit despre „neamul iudeilor", „poporul iudeu", „ţara iudeilor" şi „sinagoga iudeilor." Fapte 10:22; 12:11; 10:39; 14:1. Observaţi, vă rog, că Luca nu s-a referit niciodată la „Sabatul iudeilor", deşi a menţionat Sabatul de repetate ori.

Hristos a spus clar că „Sabatul a fost făcut pentru om." Marcu 2:27. Adevărul este că Adam era singurul om existent la data când

Dumnezeu a făcut Sabatul. Nu au existat evrei pe lume timp de cel puțin două mii de ani după creațiune. Sabatul nu putea să fi fost făcut pentru ei. Isus a folosit termenul „om" în sens generic, referindu-se la omenire. Același cuvânt este folosit în legătură cu instituția căsătoriei, care a fost introdusă, de asemenea, la creațiune. Femeia a fost făcută pentru om, după cum și Sabatul a fost făcut pentru om.

Adevărul este că două instituții frumoase, originare au fost așezate de Însuși Dumnezeu înainte ca păcatul să vină în lume: căsătoria și Sabatul. Ambele au fost făcute pentru om, au primit binecuvântarea specială a Creatorului și continuă să fie la fel de sfinte astăzi ca și atunci când au fost sfințite în grădina Eden.

Este interesant de observat, de asemenea, că Isus a fost cel care a făcut Sabatul în prima săptămână a timpului. El avea motive să Se numească Domn al Sabatului (Marcu 2:28). Dacă El este Domnul Sabatului, atunci Sabatul este ziua Domnului. Ioan a avut o viziune „în ziua Domnului", potrivit cu Apocalipsa 1:10. Acea zi trebuie că era o zi de Sabat. Este singura zi desemnată și numită

astfel de Dumnezeu în Biblie. Când a scris cele Zece Porunci, Dumnezeu a numit-o „ziua de odihnă a Domnului (Sabatul Domnului - KJV). Exodul 20:10. În Isaia 58:13 El spune că Sabatul este „ziua Mea cea sfântă."

Nu trebuie să trecem cu vederea însă faptul că acest Dumnezeu, care a creat lumea și a făcut Sabatul, este Isus Hristos. Ioan a scris: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El... . Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl." Ioan 1:1-3, 14.

Pavel Îl identifică clar pe Isus ca fiind Creatorul: „Împărăția Fiului dragostei Lui în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui.... Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile.... „ Coloseni 1:13-16.

Când creștinii Îl separă pe Isus de Sabat, fac o greșeală enormă, deoarece El este Autorul, Creatorul, Sfințitorul și Arhitectul Sabatului. A nu lua în seamă binecuvântarea pe care a așezat-o El asupra acelei zile

înseamnă a nu-I recunoaşte autoritatea.

Acest argument i-a făcut pe mulţi să creadă că Sabatul a existat numai pentru o perioadă limitată de timp, după creaţiune. Dar este adevărat acest lucru? De fapt, Sabatul nu putea niciodată să fie un tip sau o umbră pentru nimic, din simplul motiv că a fost făcut înainte ca păcatul să intre în familia omenească. Anumite umbre şi ceremonii simbolice au fost introduse *ca rezultat al păcatului* şi arătau înainte, către eliberarea din păcat. Aşa erau jertfele folosite pentru a simboliza moartea lui Isus, Mielul lui Dumnezeu. Dacă n-ar fi existat păcat, nu ar fi existat nici jertfe de animale. Acestea au fost abolite când Hristos a murit pe cruce, deoarece tipul s-a întâlnit cu împlinirea lui (Matei 27:51). Înainte de intrarea păcatului în această lume însă nu exista nici o umbră. Prin urmare, Sabatul nu putea fi inclus în legea ceremonială a tipurilor şi umbrelor.

În Coloseni 2:14-16, Pavel s-a referit la sistemul temporar al ceremoniilor ca fiind „împotriva noastră şi ne era potrivnic". El l-a asociat cu jertfele de mâncare şi de băutură şi cu sărbătorile anuale ale legii care a fost „ştearsă." Este adevărat că s-a referit şi la

sabate în text, dar observaţi cu atenţie că el le-a numit „zile de sabat care sunt umbra lucrurilor viitoare." Au fost unele zile de sabat şterse la cruce? Da.

Existau cel puţin patru sabate *anuale* care cădeau în anumite zile ale lunii şi acestea au fost pironite pe cruce. Ele erau umbre şi cereau anumite jertfe de mâncare şi băutură. Toate aceste sabate anuale sunt descrise în Leviticul 23:24-36. Versetele 37 şi 38 sintetizează: „Acestea sunt sărbătorile Domnului în care veţi vesti adunări sfinte, ca să se aducă Domnului jertfe mistuite de foc, arderi de tot, daruri de mâncare, jertfe de vite şi jertfe de băutură, fiecare lucru la ziua hotărâtă. *Afară de acestea să păziţi Sabatele Domnului."*

Scriptura arată clar diferenţa dintre sabatele anuale, umbre, şi „Sabatele Domnului", care sunt săptămânale. Sabatele ceremoniale au fost şterse la cruce; ele au fost adăugate ca o consecinţă a păcatului. Sabatul Legii celor Zece Porunci însă a fost sfinţit înainte de intrarea păcatului, iar mai târziu a fost încorporat în marea Lege morală scrisă cu degetul lui Dumnezeu. El era veşnic prin însăşi natura lui.

Ţine orice zi din şapte

Prin acest argument, Satana a pregătit lumea să accepte un surogat în locul Sabatului pe care Dumnezeu îl poruncise. Dumnezeu a scris pe table de piatră Legea măreaţă şi neschimbătoare a secolelor. Fiecare cuvânt era plin de seriozitate şi importanţă. Nici un rând nu era ambiguu sau misterios. Păcătoşi şi creştini, educaţi şi needucaţi nu au nici o problemă în înţelegerea cuvintelor simple şi clare ale celor Zece Porunci. Dumnezeu a intenţionat să spună ceea ce a spus şi a dorit să fie înţeles astfel. Nimeni nu a încercat să anuleze Legea aceea ca fiind prea grea de înţeles.

Cele mai multe din porunci încep cu „Să nu" dar, chiar în inima Legii, găsim porunca a patra, care începe cu „Adu-ţi aminte." De ce este ea diferită? Deoarece Dumnezeu le poruncea să-şi amintească ceva ce exista deja, dar fusese uitat. Genesa 2:1-3 descrie originea Sabatului în aceste cuvinte: „Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul şi toată oştirea lor. În ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşit lucrarea pe care o făcuse.... Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea

Lui pe care o zidise şi o făcuse."

Ce zi a binecuvântat Dumnezeu şi a sfinţit? Ziua a şaptea. Cum trebuia aceasta păstrată sfântă? Prin odihnă. Putea oricare din cele şase zile să fie păstrată sfântă? Nu. De ce? Pentru că Dumnezeu a poruncit să nu ne odihnim în acele zile, ci să lucrăm. Face binecuvântarea lui Dumnezeu vreo diferenţă? Desigur. De aceea părinţii se roagă la Dumnezeu să le binecuvânteze copiii. Ei cred că aceasta face o diferenţă. Ziua a şaptea este diferită de toate celelalte şase, deoarece are binecuvântarea lui Dumnezeu.

Încă vreo câteva întrebări: De ce a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea? Pentru că El a creat lumea în şase zile. Era ziua de naştere a lumii, un memorial al unui act măreţ. Poate fi schimbat memorialul Sabatului? Niciodată. Deoarece el arată înapoi către un fapt împlinit. Ziua de 4 iulie este Ziua Independenţei (Statelor Unite - n. t.). Poate fi schimbată? Nu. Deoarece Declaraţia de Independenţă a fost semnată pe 4 iulie 1776. Nici ziua voastră de naştere nu poate fi schimbată. Este memorialul naşterii voastre care a avut loc într-o anumită zi. Istoria va trebui să aibă loc din nou ca să vă schimbe

ziua de naştere sau Ziua Independenţei sau Sabatul. Noi putem numi altă zi Ziua Independenţei şi putem numi altă zi, Sabat, dar acest lucru nu schimbă ziua.

I-a dat Dumnezeu vreodată omului privilegiul să-şi aleagă o zi proprie de odihnă? Nu. De fapt, Dumnezeu a confirmat în Biblie că Sabatul a fost aşezat şi sigilat prin propria-I selecţie divină şi că nu trebuie falsificat. Citiţi Exodul 16 cu privire la darea manei. Timp de patruzeci de ani Dumnezeu a făcut câte trei minuni în fiecare săptămână ca să-i arate lui Israel care zi era sfântă. 1). În ziua a şaptea nu cădea deloc mană. 2). Mana nu putea fi ţinută până a doua zi fără să se altereze, dar 3). când o păstrau pentru Sabat ea rămânea proaspătă şi dulce.

Unii israeliţi însă aveau aceeaşi idee ca şi mulţi creştini moderni. Ei credeau că se poate sfinţi orice zi din şapte. „În ziua a şaptea unii din popor au ieşit să strângă mană şi n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi legile Mele?" Exodul 16:27, 28.

Înţelegeţi? Aceşti oameni gândeau că o altă zi poate fi ţinută la fel ca ziua a şaptea. Poate că ei plănuiau să păzească prima zi a

săptămânii sau vreo altă zi care era mai convenabilă. Ce s-a întâmplat? Dumnezeu i-a întâmpinat şi i-a acuzat de călcarea Legii Sale prin faptul că au ieşit să lucreze în ziua a şaptea. Le-ar spune Dumnezeu acelaşi lucru şi celor care calcă Sabatul astăzi? Da. El este acelaşi ieri, astăzi şi în veci - nu Se schimbă. Dumnezeu a arătat foarte clar că, indiferent de ce cred ei, cei care ies la lucru în Sabat sunt vinovaţi de călcarea Legii Lui. Iacov explică faptul că este păcat să calci chiar numai una din cele Zece Porunci. „Căci, cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: Să nu comiţi adulter, a zis şi: Să nu ucizi. Acum, dacă nu comiţi adulter, dar ucizi, te faci călcător al Legii." Iacov 2:10, 11.

Nu putem localiza ziua a şaptea

Aceasta este o minciună care i-a mângâiat pe mulţi în neascultarea lor de porunca a patra. Acest lucru nu este adevărat. Iată patru dovezi pozitive care identifică astăzi adevăratul Sabat:

1. Potrivit cu Scripturile, Hristos a murit vineri şi a înviat duminică, prima zi a săptămânii. Practic, toate bisericile recunosc acest lucru prin faptul că serbează Duminica

Paştelui şi Vinerea Mare sau Vinerea Patimilor. Iată dovada biblică: „Omul acesta s-a dus la Pilat şi a cerut trupul lui Isus. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfăşurat într-o pânză de in şi L-a pus într-un mormânt nou, săpăt în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni. Era ziua Pregătirii şi începea ziua Sabatului." Luca 23:52-54.

Iată dovada că Isus a murit în ziua dinaintea Sabatului. Aceasta se numea „ziua Pregătirii" deoarece era timpul în care să te pregăteşti pentru Sabat. Să citim versetele 55 şi 56: „Femeile care veniseră cu Isus din Galileea au însoţit pe Iosif; au văzut mormântul şi felul cum a fost pus trupul lui Isus în el. S-au întors şi au pregătit miresme şi miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit după Lege."

Observaţi, vă rog, că femeile s-au odihnit în Sabat „potrivit cu porunca" (KJV). Porunca spune: „Ziua a şaptea este ziua de odihnă", deci ştim că ele ţineau sâmbăta.Versetele următoare spun: „În ziua întâi a săptămânii, femeile acestea şi altele împreună cu ele au venit la mormânt dis de dimineaţă şi au adus miresmele pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt." Luca 24:1,2.

Cât de clar ne sunt descrise aceste trei zile consecutive! El a murit vineri, ziua Pregătirii, numită de obicei Vinerea Mare. S-a odihnit în mormânt în ziua a şaptea, ziua Sabatului, „după Lege." Aceea era sâmbăta. Apoi, duminică dimineaţă, prima zi a săptămânii, Duminica Paştelui pentru mulţi, Isus a ieşit din mormânt.

Cine poate localiza Vinerea Mare sau Duminica Paştelui nu va avea absolut nici o dificultate în a localiza adevăratul Sabat.

2. Calendarul nu a fost schimbat astfel încât să fie confundate zilele săptămânii. Putem fi siguri că ziua a şaptea pe care o avem astăzi este aceeaşi cu cea care a sfinţit-o Isus când a fost pe pământ. Papa Grigore al XIII-lea a făcut o schimbare în calendar în anul 1582, dar aceasta nu avea de a face cu ciclul săptămânal. Calendarul gregorian, pe care îl folosim noi în prezent, a fost numit după el când a făcut acea mică schimbare în 1582.

Ce schimbare a făcut Papa Grigore al XIII-lea în calendar? Înainte de 1582 se folosea calendarul iulian, instituit de Iulius Cesar prin anul 46 înainte de Hristos. Calendarul iulian calculase lungimea anului ca fiind de 365,25 de zile, dar anul are, de fapt,

unsprezece minute mai puțin de 365,25 de zile. Acele unsprezece minute s-au acumulat, iar până în anul 1582 numărătoarea calendarului nu se potrivea cu sistemul solar cu zece zile. Grigore, pur și simplu, a scos cele zece zile din numărătoarea calendarului. Era joi, 4 octombrie, 1582, iar a doua zi, vineri, ar fi trebuit să fie 5 octombrie. Grigore, însă, a făcut-o 15 octombrie, scăzând exact zece zile pentru a aduce calendarul în armonie cu corpurile cerești.

Au fost zilele săptămânii confundate? Nu. Au continuat ca și mai înainte. După joi a urmat vineri, iar după vineri, sâmbătă. A rămas aceeași zi ca ziua a șaptea, iar ciclul săptămânal nu a fost deloc tulburat. Când ținem ziua a șaptea sâmbăta, păzim aceeași zi pe care a ținut-o și Isus, iar El a făcut-o în fiecare săptămână, potrivit cu Luca 4:16.

3. A treia dovadă cu privire la adevăratul Sabat este cea mai convingătoare dintre toate. Poporul evreu păzise ziua a șaptea din timpul lui Avraam și încă o țin și astăzi. Iată o națiune întreagă - milioane de oameni - care calculase cu meticulozitate timpul, săptămână după săptămână, cu sau fără calendar, timp de mii de ani. Ar fi putut pierde numărătoarea? Imposibil. Singurul fel în care ar fi putut pierde

o zi ar fi fost ca întreaga națiune să fi dormit 24 de ore și nimeni să nu-i fi spus niciodată nimic despre acest lucru.

Nu a existat nici o schimbare sau pierdere a Sabatului de când Dumnezeu l-a făcut în Genesa. Originea săptămânii se află în relatarea despre creațiune. Nu există nici un motiv științific sau astronomic pentru măsurarea timpului în cicluri de șapte zile. Este un aranjament arbitrar al lui Dumnezeu și a fost păstrat în mod miraculos cu un scop: pentru că ziua sfântă de Sabat arată către puterea creatoare a singurului Dumnezeu adevărat. Este un semn al suveranității Sale asupra lumii și asupra vieții omenești, un semn al creațiunii și al mântuirii.

Nu este acesta motivul pentru care Dumnezeu va menține păzirea Sabatului de-a lungul veșniciei? În Isaia 66:22, 23 citim: „Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Domnul, așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul."

Sabatul îi este atât de scump lui Dumnezeu, încât vrea ca poporul Lui să-l păzească tot

timpul veşniciei pe pământul cel nou şi frumos. Dacă este atât de preţios pentru El, n-ar trebui să fie preţios şi pentru noi? Dacă îl vom ţine atunci, n-ar trebui să îl ţinem şi acum?

Într-un veac al dumnezeilor falşi, al evoluţiei ateiste, şi tradiţiilor omeneşti, lumea are nevoie de Sabat mai mult decât oricând ca un test al loialităţii noastre faţă de Dumnezeul creator şi ca un semn al sfinţirii noastre prin puterea Lui.

4. Dovada numărul patru stă în faptul că peste o sută de limbi ale pământului folosesc cuvântul „Sabat" pentru sâmbătă. De exemplu, cuvântul spaniol pentru sâmbătă este „Sabado", care înseamnă Sabat. Ce dovedeşte aceasta? Când s-au format acele limbi, cu foarte mult timp în urmă, sâmbăta a fost recunoscută ca ziua de Sabat şi a fost incorporată chiar în numele zilei.

Sabatul a fost doar un memorial al eliberarii din Egipt?

Această idee ciudată este extrasă dintr-un singur text din Vechiul Testament şi interpretată astfel încât să contrazică multe afirmaţii clare despre originea Sabatului. Textul se

găseşte în Deuteronomul 5:14, 15: „Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, ca şi robul şi roaba ta să se odihnească la fel ca tine. Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în ţara Egiptului şi Domnul, Dumnezeul tău te-a scos din ea cu mână tare şi cu braţ întins: de aceea ţi-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău să ţii ziua de odihnă."

Unii oameni trag din acest text concluzia că Dumnezeu a dat Sabatul ca un memorial al exodului din Egipt. Dar relatarea Genesei despre facerea Sabatului (Genesa 2:1-3) precum şi cuvintele din porunca a patra scrise de Însuşi Dumnezeu (Exodul 2):11) dezvăluie Sabatul ca un memorial al creaţiunii.

Cheia pentru înţelegerea celor două versete este în cuvântul „rob". Dumnezeu a spus: „Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în ţara Egiptului." În propoziţia anterioară acesteia, El le aminteşte că „şi robul şi roaba ta să se odihnească la fel ca şi tine." Cu alte cuvinte, experienţa lor ca robi în Egipt le-ar

aminti să fie drepți cu servitorii lor, dându-le odihnă în Sabat.

În mod similar, Dumnezeu poruncise: „Dacă un străin vine să locuiască cu voi, în țara voastră, să nu-l asupriți.... Căci și voi ați fost străini în țara Egiptului." Leviticul 19:33, 34.

Nu era un lucru neobișnuit ca Dumnezeu să se refere la eliberarea din robia egipteană ca la un stimulent să asculte de alte porunci. În Deuteronom 24:17, 18, Dumnezeu a spus: „Să nu te atingi de dreptul străinului și al orfanului și să nu iei zălog haina văduvei. Să-ți aduci aminte că ai fost rob în Egipt și că Domnul, Dumnezeul tău te-a răscumpărat de acolo; de aceea îți dau aceste porunci ca să le împlinești."

Nici porunca de a fi drept, nici cea de păzirea a Sabatului nu au fost date pentru a comemora Exodul, dar Dumnezeu le-a spus că bunătatea Lui manifestată în scoaterea lor din robie constituia un puternic motiv în plus ca ei să se poarte cu bunătate față de servitorii lor în Sabat și să-i trateze corect pe străini și pe văduve.

În același fel le-a vorbit Dumnezeu și în Leviticul 11:45: „Căci Eu sunt Domnul care

v-am scos din țara Egiptului.... să fiți sfinți." Sigur că nimeni nu ar susține faptul că nu a existat sfințire înainte de Exod sau că, după aceea, ea a fost limitată numai la evrei pentru a comemora eliberarea lor.

Duminica se păzește în cinstea învierii lui Hristos

Este adevărat că Isus a înviat în prima zi a săptămânii, dar nu există nicăieri în Biblie nici cea mai mică indicație, pentru nimeni, ca să țină acea zi ca sfântă. Temelia ținerii Sabatului este porunca directă a lui Dumnezeu, scrisă de mâna Lui.

Multe evenimente minunate au avut loc în anumite zile ale săptămânii, dar nu avem poruncă să ținem acele zile ca sfinte. Isus a murit într-o zi de vineri pentru păcatele noastre. Acesta este probabil cel mai important eveniment în toată istoria scrisă. El marchează momentul când mi-a fost comutată sentința de moarte și mi-a fost asigurată mântuirea. Nici un text biblic însă nu sugerează că ar trebui să păzim această zi de importanță atât de mare.

Când Isus S-a ridicat din mormânt în acea duminică dimineață, a fost un moment dra-

matic, dar nu există nici un grăunte de dovadă biblică a faptului că ar trebui să ținem duminica în cinstea învierii. Nici un exemplu de păzire a duminicii nu se găseşte în Scripturi.

Există, desigur, un memorial al învierii poruncit în Biblie, dar nu e păzirea duminicii. Pavel a scris în Romani 6:4: „Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viață nouă."

Botezul este comemorarea morții, îngropării şi învierii lui Hristos. Cei care cred că ținerea duminicii onorează învierea Lui, citează întâlnirea ucenicilor în camera de sus în aceeaşi zi când a ieşit El din mormânt. Pentru ei acea adunare era cu scopul de a sărbători învierea Domnului. Când citim raportul biblic însă aflăm că circumstanțele erau cu totul diferite. Luca ne spune că deşi ucenicii erau confruntați cu martorii oculari ai relatării Mariei Magdalena, ei „nu au crezut". „După aceea, S-a arătat într-alt chip la doi dintre ei pe drum, când se duceau la țară. Aceştia s-au dus de au spus lucrul acesta celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut. În sfârşit, S-a arătat celor unsprezece, când

şedeau la masă; şi i-a mustrat pentru necredința şi împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat." Marcu 16:12-14.

Evident că nici unul din ucenicii aceia din camera de sus nu credea că El era înviat, aşa că nu se poate ca ei să fi sărbătorit cu bucurie învierea. Ioan explică în cuvintele următoare motivul pentru care ei se aflau împreună: „. . . uşile locului unde erau adunați ucenicii erau încuiate *de frica iudeilor*. . . „ Ioan 20:19.

Aşadar, am examinat argumentele majore folosite împotriva ținerii zilei sfinte de Sabat a Domnului. Nici una din aceste obiecțiuni nu asigură o urmă de dovadă că Dumnezeu S-a răzgândit vreodată cu privire la Sabat. Când a scris în porunca a patra: „Adu-ți aminte", a fost cu referire la aceeaşi a şaptea zi care apare pe calendarele noastre de perete. Nici oamenii, nici demonii nu pot diminua validitatea acelei Legi morale veşnice.

Dumnezeu să ne dea fiecăruia dintre noi curajul de a onora porunca Sabatului ca testul special al cerului cu privire la dragostea şi loialitatea noastră. După cum am descoperit, când va veni Isus, vom ține, secole fără sfârşit, acelaşi Sabat, împreună cu El.

Tipărit la C.N.I. „Coresi“ S.A.

Colecția de predici

1. Armaghedon
2. Poate alege un om salvat să fie pierdut?
3. Înlătură harul lui Dumnezeu Legea?
4. Ochi închiși și urechi astupate
5. Cum a căzut evoluția la testul de știință
6. Este mai ușor să fii mântuit sau să fii pierdut?
7. Pâlpâirea omului sau flacăra lui Dumnezeu?
8. Satana în lanțuri
9. Contrafacerea confuză a lui Satana
10. Spirite din alte lumi
11. Hoți în biserică
12. De ce a zis Dumnezeu „Adu-ți aminte”
13. De ce a căzut vechiul legământ
14. Marele preț al Crucii
15. Focul iadului
16. Este posibil să trăiești fără a păcătui?
17. Sânge în spatele cortinei
18. Spirite ale morților
19. Pârâul uscat
20. Moartea în bucătărie
21. În căutarea bisericii adevărate
22. A fi ispitit - este acesta un păcat?
23. Este duminica sacră cu adevărat?
24. Cerul... este ceva real?
25. Întâlnire în spațiu
26. Răpirea secretă
27. Punct fără întoarcere
28. Omul bogat și Lazăr